

РЕШЕНИЕ

№ 2945

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Николова

Вяра Русева

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2443** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 1003724/22.01.2020г. на [фирма], чрез проц. си представител юрк. Г. Х. против Решение № 302030 от 16.12.2019г., постановено по н.а.х.д. № 19777/2018г. на Софийски районен съд, НО, 130-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № К-11774/03.08.2018 г. на Директора на регионална дирекция на областите С., Софийска, К., П. и Б. към ГД“Контрол на пазара“ при КЗП, с което на касатора е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000.00 лева по т. 1, за нарушение на чл.45, ал.1, вр. с чл.11, ал.1, т.7,8,12,20,21 и 22 от ЗПК и наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000.00 лева по т. 2, за нарушение на чл.45, ал.1, вр. чл.5, ал.2, във вр. с чл.5, ал.1 от ЗПК. Нарушенията са извършени на 09.12.2017 г., а са установени при проверка на 08.02.2018 г. /подробно описано в Акт № 11774 от 22.03.2018г./.

Нарушението по т.1 се изразява в това, че касаторът е сключил договор за продажба на изплащане №[ЕИК]/09.12.2017г. за закупуване на апарат М. Е4 G. М. 2523М, на стойност 180, 00 лв. /по издадена фактура № [ЕГН] от 09.12.17г/, в който липсвали данните по чл.11, ал.1, т.7,8,12,20,21 и 22 от ЗПК. По т.2 нарушението се изразява в това, че преди сключването на посочения договор не е бил предоставен европейски

формуляр по приложение № 2, съдържащ информацията по чл.5, ал.1 вр. ал.2 от ЗПК. В кас. жалба се сочи, че решението е необосновано, неправилно и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, като се моли за отмяната му и отмяна на процесното НП. Счита се, че СРС е допуснал същ. проц. нар. като е приел, че е по-благоприятно за дееца наложеното едно наказание за шест нарушения. По отношение на нарушението в т.1 счита, че единствената разпоредба, която предполагала по-благоприятно третиране е тази на чл.3, ал.2 от ЗАНН. В случая приложението на чл.18 ЗАНН при множество нарушения предполагало да се установи всяко едно тях и да се наложи отделна имуществена санкция. Счита се, че нарушението на тази разпоредба ограничавало правото на защита на касатора. Оспорват се крайните изводи на СРС за извършено нарушение по чл.11, ал.1, т.7 от ЗПК, тъй като нямало написано изискване за форма – да се посочи като сума „общия размер на кредита“ / дали тази сума да е изписана като цяла сума или да е описана под формата на месечни вноски, не е регламентирано в нормата/. Не е бил накърнен интереса на другата страна по договора, дори когато не е изписан целия размер на кредита, а единствено месечните вноски. По отношение на нарушението в т.2 касаторът счита, че не е задължен да съхранява екземпляр от предоставения на потребителя преди подписване на договора евр.на формуляр /който да съдържа и дата на предоставянето му на потребителя/, защото той не е част от облигационните им отношения. Твърди се, че тежестта на доказване лежи върху АНО според чл.103 НПК, а не следвало А1 да доказва, че не е извършило нарушението по т.2. Не било доказано от АНО, че А1 не бил приложил стандартен европейски формуляр към договора от 09.12.2017г. Сочат се, че е налице приложение на чл.28 ЗАНН. В съдебно заседание не се представлява.

Ответникът по касация – Комисията за защита на потребителите, не се представлява в съдебно заседание. В изпратено писмено становище от адв. А. се оспорва жалбата и се моли за потвърждаване на решението на СРС като правилно. Твърди се липсата на маловажност и налагане на две наказания в мин.размер, като е наложено едно наказание за множество липсващи реквизити в договора.

Прокурорът изразява становище за правилност на решението на СРС.

Съдът намира кас. жалба за допустима, като депозирана в срока и съгл. изискванията на АПК, пред надлежни съд, от лице с активна проц.легитимация, срещу акт от категорията на посочените в чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

Кас.състав намира следното:

Решението на СРС е валидно и допустимо, както и мат.законосъобразно/за което кас.състав следи служебно/, като не са налице допуснати от СРС съществени проц.нарушения / каквито се твърдят/.

СРС се е произнесъл при правилно установена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото доказателства. Извършена е проверка относно допустимостта на въз.жалба, както и относно валидността и законосъобразността на НП, респ. АУАН. Кас.инстанция споделя изводите на СРС, че с установените в АУАН - Акт № 11774 от 22.03.2018г., липси на данни по чл.11, ал.1, т.7,8,12,20,21 и 22 от ЗПК, се осъществява от обективна страна състава на визираното и подробно описано в него и НП нарушение на няколко хипотези на чл.11, ал.1 от ЗПК. Спазени са посочените в чл.34 срокове - за издаване на НП по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН и по чл. 34, ал.1 за издаване на АУАН.

Съдът намира за неоснователен основния довод в касационната жалба, че е нарушен чл.18 ЗАНН при установяването и определянето на наказанието, което рефлектирало върху правото на защита на лицето. Видно от съдържанието на АУАН и НП административнонаказателната отговорност на касатора по т.1 е ангажирана, като му е наложено едно наказание за множество нарушения, извършено с едно деяние - сключването на договор за продажба на изплащане №[ЕИК]/09.12.2017г. за закупуване на апарат М. Е4 Г. М. 2523М, в който липсвали данни за шест обстоятелства по чл.11, ал.1, т.7,8,12,20,21 и 22. Разпоредбата на чл.18 ЗАНН дава възможност на АНО да прецени /при оперативна самостоятелност/, когато са извършени повече нарушения, дали да наложи наказания за всяко едно от тях, които се изтърпяват поотделно /както е записано в нормата/ или да наложи наказание само за едно или няколко от тях с оглед осъществяване на целите по чл.12. Т.е законодателят не е предвидил задължителното налагане на наказание за всяко едно нарушение, а единствено е предвидил такава възможност в случай, че това е обосновано. Принципно, налагането на едно наказание за няколко извършени нарушения представлява частично реализиране на административнонаказателната отговорност, която обаче няма отношение към неправилното приложение на материалния закон, съществените процесуални нарушения или несправедливост на наложеното наказание по смисъла на чл.348, ал.1, т.1,2 или 3 от НПК. От друга страна, нарушенията са подробно изследвани и безспорно установени, като в кас. си жалба касаторът оспорва основателността единствено на установеното по чл.11, ал.1, т.7 от ЗПК нарушение. В този смисъл са правилни мотивите на СРС, че никъде не е посочен общия размер на кредита. В т. 7 на посочената разпоредба е записано, че: „договора за кредит следва да съдържа общия размер на кредита и условията за усвояването му“. Настоящият кас. състав не приема доводите на жалбоподателя, че е без значение дали е посочен общия размер или единствено вноските по него, които сумарно определят и него/ако си ги изчислиш сам/. Разликата произтича от това, че вноските по него именно са пряко свързани с начина на погасяване, т.е с условията за усвояването му, както е по чл.11, ал.1, т.7, и което обстоятелство е различно от общия размер на кредита, който следва ясно и нееднозначно да бъде посочен. Не е налице хипотезата на чл. 3 от ЗАНН за последвал по-благоприятен закон, а АНО само е упражнил оперативната си самостоятелност при преценка дали да накаже лицето поотделно за всички пропуснати реквизити в договора/което в никой случай не е в интерес на лицето/.

По отношение на нарушението констатирано в т.2 от НП, съдът отново приема, че същото е безспорно доказано. В чл. 5, ал.1 от ЗПК е установено, че преди потребителят да е обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът или кредитният посредник предоставя своевременно на потребителя съобразно изразените от него предпочитания и въз основа на предлаганите от кредитора условия на договора необходимата информация за сравняване на различните предложения и за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит. В ал.2 на същата разпоредба е записано и как се предоставя тази информация, а именно във формата на стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити съгласно приложение № 2. При положение, че такъв формуляр не е бил представен от А1 /който следва да го е предоставил на клиентката си преди подписване на договора/, нито в административното производство, нито в съдебното, няма как да се направи

извод за противното от залегналото в АУАН и НП. При извършване на проверка от страна на органа са поискани такива доказателства от А1, но не са били представени, което е довело и до формираното нарушение по т.2 в АУАН и НП. АНО няма задължението да доказва наличието на отрицателни факти/да доказва липсата на предоставен формуляр/, въпреки, че е носител на доказ. тежест пред СРС. А1 дори не твърди, че е предоставил формуляр /а ако го твърдеше, следва да представи доказателства за твърдения от него положителен факт, при изрично поискване на формуляра от проверяващите/.

Не е налице основание за приложение на чл.28 ЗАНН, тъй като случая не разкрива по-ниска обществена опасност в сравнение с всички останали нарушения от същия вид.

По изложените съображения Съдът намира жалбата за неоснователна по всички изложени доводи, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл. 221 ал. 1 и ал. 2 от АПК Съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 302030 от 16.12.2019г., постановено по н.а.х.д. № 19777/2018г. на Софийски районен съд, НО, 130-ти състав.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: